

ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός της. Ὁραίαν ἐντὸς τῆς πενθίμου ἐσθῆτός της, ροδόχρουν, μὲ τὴν συμμετρικὴν εὐσαρκίαν της, νὰ χαιρετᾷ μειδιῶσα τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της.

Ἐμειναν ὅλοι ἐκπληκτοὶ καὶ ἐγὼ ὅστις τὴν εἶδον ὡρᾶν ὡς πτώμα, περισσότερον ἐκπληκτος τῶν ἄλλων.

Ἠρώτησα τὴν ἐξαδέλφην μου, ἡ ὅποια εἶπε μὲ θρησκευτικὸν σεβασμόν:

— Τὴν ἔσωσεν ἡ φιλαρέσκεια. Πρέπει νὰ ἡξεύρης ὅτι εἶναι δύναμις ἐπιβλητικὴ ἡ φιλαρέσκεια. Δὲν ἤκουε τὰς παρακλήσεις τοῦ γέροντος πατρός της, οὔτε τὰς παρηγορητικὰς τῆς φιλίας λέξεις. . . . τίποτε. . . . δὲν ἔτρωγεν οὔτε ἐκοιμήτο. . . . οὔτε ἤθελε νὰ λάβῃ τὰ φάρμακα τοῦ ἱατροῦ· ἐπεζήτει τὸν θάνατον. Εἶχε στιγμὰς παραφροσύνης, συνωμίλει μετὰ τῆς νεκρᾶς μεγαλοφώνως καὶ ὅταν συνήρχετο, ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔσωζεν ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε τὸ κάτοπτρον, παρεμέρισε τὸν μαῦρον πέπλον, ὅστις τὸν ἐκάλυπτε κατὰ διαταγὴν της καὶ εἶδε τὴν φθορὰν τῆς καλλονῆς της.

Ἐμειδίασε παραδούζως καὶ ἐζήτησε νὰ φάγῃ, ἐδέχθη τὰ ἱατρικὰ καὶ ἔκτοτε δὲν εἶπε λέξιν διὰ τὴν νεκράν.

— Ν' ἀποθάνω τὸ ἐννοῶ μοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ νὰ χάσω θεληματικῶς τὴν καλλονήν μου. . . . εἶναι ἱεροσυλία.

Τὴν βαθεῖαν θλίψιν της, μόνον ἡ φιλαρέσκεια ἡδυνήθη νὰ τὴν ἐπουλώσῃ. Εἶναι λοιπὸν δύναμις ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη μου.

Τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν σὰς ἀποτείνω: εἶναι δύναμις ἡ ὄχι;

— Ναί, αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, πολλάκις καθίσταται καὶ δύναμις· εἶπε μίαν ἐκ τῶν κυριῶν.

— Δύναμις!!! βέβαια, καὶ δύναμις μάλιστα εὐεργετικὴ.

— Ἀγγελος παρήγορος!!

— Δαίμων καταστρεπτικός. . . . εἶπεν εἰς σύζυγος, τοῦ ὁποίου τὰ θυλάκια πολλάκις ἠλάφρυνε ἡ δύναμις αὐτῆ τῆς συζύγου του.

— Πταίομεν ἡμεῖς; τοιαύτας μᾶς θέλετε, ἀπήντησεν ἡ χαριεστάτη, ἀληθῶς, σύζυγός του· ἡ φιλαρέσκειά μας, ἐν ἀμυντικόν ὄπλον, ἐναντίον τῆς ἀπιστίας σας.

— Καὶ μίαν δύναμις! αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τὸ λησμονῇτε, εἶπεν ὁ κομψευόμενος κύριος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ **ARDEL** (Συνέχ. σελ. 91 κ. έ.)

21 Μαΐου.

Καθὼς προέβλεπα ἡ λαίδυ Evans καὶ ἡ ἀνεψιὰ της παρευρίσκοντο εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος garden-party. Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸ σαλόνι τῆς Κας de Grouville εὐρέθην εἰς τὸ μέσον πολυαρίθμου συντροφιᾶς· ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμμοστρώτου ἀνδῆρου ἐπαίζετο τὸ ἀπαραίτητον παιγνίδι tennis.

Ἐχρεωστοῦσα νὰ παίξω τὸ μέρος μου ὡς ἄνθρωπος περιβεβλημένος μίαν οἰανδήποτε ἐπισιμότητα καὶ τὸ ἐπραῖα ἐν συνειδήσει καὶ μὲ ἄφρονον διάχυσιν χαιρετισμῶν, μειδιαμάτων, φιλοφρονήσεων. Ἀφῆθην εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κας de Grouville νὰ μὲ συστήσῃ εἰς πλείστας γυναῖκας τύπων καὶ ἡλικιῶν ποικίλων, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐθεώρουν καθήκον των νὰ μοῦ ὁμιλήσουν διὰ τὸ τελευταῖον μου μυθιστόρημα: καθήκον ἀπὸ τὸ ὅποιον προθυμότερα θὰ τὰς ἀπήλλασσον. . . Μόνη ἡ λαίδη Evans, εὐτυχῶς, δὲν ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον νὰ ἐκχυθῇ εἰς οἰαδήποτε συγχαρητήρια, καὶ ἐδοκίμασα μαζί της τὴν ζωντάν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῶ μὲ γυναῖκα ἄνωτέρας πράγματι κατασκευῆς. Πρώτην φοράν, ἀφ' ὅτου εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἔλαβα τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξω μετ' αὐτῆς λόγους ὅχι πλέον ὡς συνήθως ἀπλῆς πολιτικῆς, καὶ τὴν εἶδα νὰ ἐξέρχεται τῆς μελαγχολικῆς καὶ ὀλίγον ἀγερῶχου ἐπιφυλάξεώς της μὲ τὴν ὁποίαν ὀπλίζεται συνήθως, ἴσως διὰ νὰ προφυλαχθῇ καὶ ἀποκρούσῃ τὴν ἀδιακρισίαν ἣ περιέργειαν ν' ἀναξέσῃ πληγὴν ἀρχαίαν ὕπουλον.

Ἐνῶ ὁμιλοῦν μετ' αὐτῆς ἐζήτων συγχρόνως διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μίςς Λίλιαν τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπα εἰς τὸ σαλόνι. Ἐξαφνα τὴν παρατηρῶ. Ἐστέκετο πλησίον εἰς τὸ πορτοπαράθυρον τοῦ ἀνδρῆρου, φέρουσα ἀνοιχτὸν φόρεμα, χρώματος χλωμοῦ περὺζέ· μεγάλη ἀπὸ κρέπ τραχηλὶ καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἀνεδείκνυε λεπτότατον τράχηλον καὶ λαιμόν, καὶ τὸ πλήρες φῶς ἔλουεν ἀφειδῶς τὴν ὥραιάν της σιτόχρουν ἐπιδερμίδα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγέλα πρὸς κάποιον, ποῦ δὲν ἔβλεπα, μὲ τὸ ἀπροσποίητον μικρᾶς κορασίδος γέλιο, τὸ ὅποτον διηνοίγειν τὰ χεῖλη της ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἀπεκάλυπτε σειρὰν ἀμυγμάτων ὁδόντων. Ἐπειτα εἰσῆλθεν συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀχώριστόν της Enid, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ τραπέζι ἓνα παγωτὸν καὶ ἔμεινεν ὀρθία διὰ νὰ τὸ φάγῃ, ὡς νὰ μὴν ἡσθάνετο ποτὲ τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως τὸ εὐγραμμον καὶ νεαρόν της σῶμα. Ἐνῶ δὲ ἔκανε τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ σαλονιοῦ, μὲ μίαν ἐκπληκτικὴν ζωηρότητα ἐκφράσεως εἰς τὴν ὄψιν, μ' ἐπῆρεν ἡ ἄκρη τοῦ ματιοῦ της. Ἀκολουθῶς ἐστράφη καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μ' ἓνα μεγαλόσωμον καὶ ὥρατον νέον εἰκοσιτεσσάρων ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν, τὸν Ἑρρίκον Διγπάχ, ξανθόν, ρωμαλέον, εὐσαρκον, καὶ θερμόν, ὡς φαίνεται, θαυμαστήν της.

Τότε, ἐπειδὴ στὴν ὥραν ἐπερνοῦσε ἡ Κας de Grouville τὴν ἐσταμάτησα καὶ τῆς ἐζήτησα νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὴν μίςς Evans· καὶ ἐκείνη μὲ κατεντρεχῇ καὶ εὐθυμον ἔκφρασιν ἐπαναλαμβάνει;

— Εἰς τὴν μίςς Evans! Περὶφημα... τὸ θέλητρον ὥστε ἐξασκεῖται καὶ ἐπὶ σοῦ; Δὲν σ' ἀδικῶ διότι ἐπιθυμεῖς νὰ γνωρίσῃς τὴν μικρὴ μου φίλη ἄλλως ἢ ἐξ ὀψεως. . . Εἶναι ἀξιολάτρευτος καὶ ἀξίζει νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν σου ὡς ψυχολόγον.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερον ἐπροχώρησε πρὸς τὴν μίςς Λίλιαν καὶ τῆς εἶπεν, μὲ τὸν ἀπότομον ἐκεῖνον τρόπον της, μειδιῶσα:

— Μικρὴ μου, σοῦ παρουσιάζω τὸν συγγραφέα πολλῶν βιβλίων φαικιδῶς ὥραιων. . . Κάμε τον ὅτι θέλεις, καὶ γλῆγορα, διότι στὴν στιγμὴ θὰ γυρίσω νὰ σὲ πάρω.

Καὶ κατόπιν αὐτῆς τῆς δηλώσεως μᾶς ἄφησε μόνους. Ἡ μίςς Λίλιαν ἀπῆντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ὀρθὴ καὶ ἴσια πάντοτε, μὲ τὴν ἀγέρωχον ἐκείνην ἀξιοπρέπειαν, ἡ ὁποία κάμνει τόσον ὀξεῖαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἄκραν νεότητά της λυγρῆς αὐτῆς κορασίδος.

Ἐλαφρὸν μειδίαμα ἦνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Ξεῦρετε, κύριε, ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἔργων σας ἡ Κας Crouville μὲ τρόπον ἰδιαίτερον ὁ

ὁποῖος μοῦ κινεῖ τὴν περιέργειαν νὰ τὰ γνωρίσω ἄλλως ἢ ἐξ ὀνόματος· καὶ μέχρι τοῦδε δὲν τὰ εἶδα ἀκόμη στὸ χέρι μου.

— Διότι δὲν ἀξίζουσιν νὰ τὰ πιάσετε, ἀπὴντήσα μ' ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν· καὶ πραγματικῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ προτιμοῦσα καλύτερα νὰ καύσω κάμποσα ἀπ' αὐτὰ παρὰ νὰ βλέπω τοὺς διακυγεῖς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς τῆς κορασίδος ἔστω καὶ νὰ τὰ διατρέχουν.

Ἐλαφρὰ ροδίνη φλόγα ἐπέρασε ἀπὸ τὰ μάγουλά της καὶ μὲ τὸν ἀνεπαίσθητον ἀγγλικὸν τόνον της μοῦ ἀπήντησε νοστιμῶτατα :

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιφυλαχθῶ ἀργότερα ὅταν γηράσω ἢ νυμφευθῶ. Ἐν τῷ μεταξύ εὐχαριστοῦμαι μὲ τὴν γνωριμίαν σας, ἐπειδὴ πολλὰκις ἤκουσα νὰ λέγουν τὸ ὄνομά σας καὶ ἐπειδὴ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω ἐπιστήμους ἄνδρας.

Καὶ αὐτὸ ἐλέγχθη ἀπλούστατα, χωρὶς σκιάν φιλοφροσύνης, ἐνῷ ἔκοπτε κομμάτι παγωτοῦ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ παιδικὸν στόμα της· δὲν διεμαρτυρήθη καθόλου κατὰ τῶν λόγων της, ἀλλ' ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ συνδιάλεξιν τῆς ὁποίας ὑποκείμενον ἦμουν ἐγὼ ἠρώτησα, ἀσκόπως, τὴν μίς Λίλιαν :

— Σὰς ἀρέσει τὸ Vevey ;

— Μάλιστα, μάλιστα... γιὰτὶ ὄχι ;... Ἄλλ' ἀκόμα περισσότερον θὰ μ' ἄρεσε ἂν δὲν εὑρισκὰ τόσα τράμβαϋ, ἡλεκτρικὰ φῶτα, ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ τὰ παρόμοια.

— Ἀλήθεια ; Τότε δὲν ἐκτιμᾶτε ὅ,τι συνειθίζουσιν νὰ ὀνομάζουσιν αὐτὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ ;

— Ἦρχισε νὰ γελά.

— Ὅχι ὅσον ἔπρεπε· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἀγρία καθὼς ἰσχυρίζεται ἡ Enid· εὐρίσκω βεβαίως θαυμαστὰ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν ὁμοίων μου· ἀγαπῶ ὅμως παρὰ κάθε τι ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ὥρατο χωρὶς νὰ ἐγγιχθῇ ἐδῶ, εὐτυχῶς, ἂν ὑπάρχουν τράμβαϋ ὑπάρχει ὅμως ἡ λίμνη, δύοσις ἡλίους, χιόνες, ροδὰ εὐωδέστατα... Καὶ ἐξ ἄλλου τὰ ὄρη δὲν εἶναι πολὺ ὑψηλὰ, καὶ τοιοῦτοτρόπως μοῦ φαίνονται ὀλιγώτερον ἐρεθιστικά.

— Ἐρεθιστικά ;

— Μάλιστα. ἐρεθιστικά· ἀνυψώνονται, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν θεάν· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ τὰ βουνὰ παίζουσιν τὸ μέρος των· ἀλλὰ πλακώνουν μὲ τὸ μέγεθός των τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, ποὺ φαίνονται μικροσκοπικοὶ ἐμπρὸς των!... τὰ πολὺ ὑψηλὰ βουνὰ μοῦ φέρνουν πνιγμὸν, καὶ μοῦ προξενοῦν τὴν παιδικὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀπλώσω τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ τ' ἀπομακρύνω... ἀγαπῶ τίσιν τὴν ἀπεριόριστον ἔκτασιν! ἀναμφιβόλως ἐπειδὴ ἐμεγάλωσα κοντὰ στὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης τὴν ὁποίαν λατρεύω ὡς ἀληθινὴν φίλιν.

— Ὅχι ἀληθεστέραν καὶ καλυτέραν ἀπὸ ἐμένα, ἐφώναζεν ἀπ' ὀπίσω αἴφνης ἡ μίς Enid ἡ ὁποία ἤρχετο ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν συνδιάλεξιν καὶ νὰ διακόψῃ τὴν μίς Λίλιαν, ἐνῷ αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ὀρέξεών της.

Τὸν ἐρχομὸν της ἐπηκολούθησεν εὐθὺς καὶ ὁ τῆς Κας Crouville, ἡ ὁποία ἐπέθεσε τὴν μεγάλην καὶ ὥραϊαν της χεῖρα ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς τῆς μίς Evans.

— Μικρὰ μου κόρη, ἐγνωρίσατε μὲ τὸν φίλον μας Νορῆς ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ σὰς τὸν συστήσω· θὰ τὸν ἐπανεύρετε τὸ βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τῶρα ἀπαιτῶ νὰ ἔλθετε νὰ παίξετε ὀλίγην μουσικὴν.

Τὸ τάλαντον ἔχει λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδίον, ὥστε ἡ Κας Crouville τῆς ὁποίας τὸ γοῦστο

είναι τόσον δύσκολον, νὰ τὸ ἐπιδεικνύει εἰς τὸ σκλόνι της, τόσον φιμισμένον διὰ τὰς μοναδικὰς μουσικὰς συναυλίας ποὺ δίδει;

Ἡ μίςς Λίλιαν ἐκάθισεν εἰς τὸ πιάνο, ἔβγαλε τὰ μακρὰ της γάντια, τὰ ἔρριψε πλάγι της σ' ἓνα τραπέζι, καὶ ἐμειδίασε πρὸς ὃν Ἑρρίκον Δίγπαυ ὅστις τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ κάτω, ποὺ εἶχαν πέση. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ τραγουδῇ.

Ἦκουσα μεγάλας αἰδούς στὴ ζωὴ μου, ἐθαύμασα φωνὰς κρυσταλλίνας ἀλλὰ δὲν ἤκουσα ἄλλην, ὡς αὐτῆς τῆς κορασίδος, ποὺ νὰ εἶναι τόσον ἱκανὴ νὰ κατακτῇ τὰς ψυχάς, νὰ τὰς σφίγγῃ, καὶ νὰ τὰς παρασύρῃ εἰς μέσον τὴν παράδεισον τοῦ Ὀνείρου. Τὸ κοντράλτο, τὸ ὁποῖον παρέτεινε πολὺ, μὲ σοβαροὺς μεγαλοπρεπεῖς τόνους, ἡχeroὺς καὶ θερμοὺς, ἴσως μὲ τὴν ἄσκησιν καὶ τὰ ἔτη θὰ κερδήσῃ εὐκαμψίαν καὶ μαλακότητα, ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ κερδήσῃ πλέον τίποτε ὅσον ἀφορᾷ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως. Διότι ἔχει ἐμφυτον αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν ὄψον τὸ ὁποῖον δὲν ἀποκτάται.

Ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι τὴν ἔκρινε τοιοῦτοτρόπως ἐπειδὴ ἡ μουσικὴ, ὅσον καὶ ὀλίγον καλὴ καὶ νὰ εἶναι, ἐπιδρᾷ ἐπ' ἐμοῦ ὡς γοητεία μαγικὴ· ἀλλὰ παρατηρῶν ψυχρῶς καὶ ἀμερολήπτως γύρω μου, ἐβεβαιώθην ὅτι ὅλοι οἱ ἀκροαταί, εἰς βαθμὸν ἀνάλογον τῶν φυσικῶν τῶν προδιαθέσεων, ὑφίσταντο τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν.

Ἡ μίςς Λίλιαν ἐφ' ὅσον τὸ ἄσμα της ἐξηκολούθει δὲν ἦτο πλέον ἡ ἰδίᾳ δὲν ἦτο πλέον παιδί, οὔτε κορασὶς, ἦτο γυναῖκα, ἦτο προπάντων καλλιτέχνις. Τὸ γαλανό της μάτι ἔλαμπε σοβαρὸν καὶ βαθύτατον κάτω ἀπὸ τὴν λεπτὴν γραμμὴν τῶν ἐλεφασίδων της· τὸ νεανικὸν διάγραμμα τοῦ προσώπου της ἐλάμβανε βαρεῖαν περιάθειαν, ἔχανε κατὰ τι ἀπὸ τὴν συνήθη ἐκκεντρικὴν καὶ ζωηράν του χάριν καὶ ἀπέκτα τέλος τὴν αὐστηρὰν κανονικότητα ἀρχαίου μαρμαρίου.

Ὅταν ἔπαυσεν ἡ μίςς Λίλιαν, ἦτο λευκὴ καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμον· προσήρχοντο νὰ τὴν συγχαρῶν, καὶ μετὰ ἐν μόλις δευτερόλεπτον ἤκουσα ἐκ νέου τὸν παιδικὸν της γέλωτα. Καὶ ἐγὼ ἐπλησίασα καὶ ἤρχισαμεν νὰ ὑμιλῶμεν περὶ μουσικῆς μέχρις ὅτου ὁ ὠρχστὴς Δίγπαυ ἤλθεν νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν χάριν νὰ τὴν ἔχει σύντροφον εἰς τὸ νέον, ποὺ διοργάνιζε, παιγνίδιον tennis court.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τῆς Κας de Crouville, εὗρίσκετο εἰς τὴν ἐξαψιν τοῦ παιγνιδίου γελαστή, ζωηρά, χαριτωμένη μὲ τὴν στέκα εἰς τὸ χέρι καὶ ἀπῆλθεν γοητευμένος, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά μου ὡς ψυχολόγου, ἐπειδὴ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνόησα ὅτι ἡ μίςς Λίλιαν δὲν ἦτο ἀπὸ τὰ τυχόντα πρόσωπα· γοητευμένος ἐπίσης ὅτι θὰ εἶχα κομφωτάτην «πεταλίλιν» νὰ σπουδάζω...

27. Μαΐου.

Ποίᾳς θλιβεραῖς ἢ πικραῖς σκέψεσι διεγείρουσι λοιπὸν ἐνίοτε εἰς τὸ πνεῦμα τῆς λαίδυ Evans μερικοὶ λόγοι τοὺς ὑποοίους ἐκστομίζει ἡ ἀνεψιὰ της. Ἡ δὲ δύο ὥρων ὑπὸ τὴν σκιαδὰ καθήμεναι ἐφλυαροῦμεν ἀνακμένοντες τὸν κώδωνα τοῦ γεύματος. Ἡ μίςς Λίλιαν τυχαίως ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἐκ τῆς ὑποίας διηγείτο διάφορα ἐπεισοδία μετὰ τῆς ζωτικῆς ἡλικίας ἐκείνης ἢ ὑποίας εἰς καθεὶ τὴν συνοδεύει καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἐξελίссοντο τὸ φύρδην μίγδην, κατὰ τύχην, αἱ μὲν προκλύμεναι ὑπὸ τῶν δέ, κατὰ τρόπον γραφικὸν καὶ παρὰ προσδοκίαν ἐνίοτε, τοῦθ' ὅπερ καλῶς τῶν ἐγγικτικῶν καὶ τὰς ἐλαχίστας διηγήσεις τις· τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς της ἐπανήρχετο καθεὶ στιγμὴν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Αἶφνης ἐπρόφερε καὶ τ' ὄνομα τοῦ πατρὸς της περὶ τοῦ ὑπαίου, γενικῶς, ὁμιλεῖ σπανιώτατα, καὶ τὸν ὁποῖον οὔτε καὶ ἐνθυμεῖται, μοῦ ἔλεγεν μίαν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὸν ἔχασεν ὅταν

ἦτο πολὺ μικρὸ παιδί ἀκόμη. . . Κατὰ τύχην ἔστρεψα ἐκείνην τὴν στιγμήν τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὴν λαίδυ Evans· τὸ κερί δὲν θὰ εἶχε ὠχρότερον χρώμα ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της, τὸ στόμά της εἶχε λάβρη σχηματισμὸν καταφρονητικὸν καὶ πικρόν, καὶ ὅλον της τὸ ὑψηλὸν σῶμα εἶχεν ἀνορθωθῇ με εἶδος ὑπερηφάνου κινήματος. Ἀλλά, χωρὶς ἄλλο, καὶ ἡ ἰδία ἡσθάνθη αἰφνιδίως τὴν ἀπροσδόκητον μεταμόρφωσίν της. Διὰ μικρᾶς τινος κινήσεως ἔφερε τὴν χεῖρα της πρὸς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἐνοχλητικὴν σκέψιν, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη τὴν ἀδιόφορον γαλήνην μεγάλης κυρίας. Ἐκ νέου οἱ γλυκεῖς καὶ περίλυποι ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν μετὰ μεγάλης τρυφερότητος ἐπὶ τῆς μίςς Λίλιαν.

Ἡ κορασίς αὕτη φαίνεται νὰ κατέχῃ μυστικὸν διὰ τοῦ ὑπολοίτου προσελκύει τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν στοργὴν πάντων· ἡ μίςς Bessy, ἡ πρῶν παραινύνα της, ἔτρεφε δι' αὐτὴν ὅχι μόνον συμπάθειαν τρυφερὰς ἀλλὰ συγκινητικὴν λατρείαν τοιαύτην ὥστε δὲν ἔπρεπε ποτὲ ἡ θεία καὶ ἡ ἀνεψία νὰ τύχῃ νὰ τῆς δώσουν διαφορετικὰς διαταγὰς διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα· ἡ μίςς Bessy, χωρὶς νὰ διαστάσῃ (πολὺ τὸ φοβοῦμαι) θὰ ἱκανοποιεῖ μόνον τὴν θέλησιν τῆς μίςς Λίλιαν.

5. Ἰουνίου.

Διατὶ νὰ μὴν τὸ ἀναγνώρισω καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, ἀφοῦ μάλιστα ἡ φιλαυτία ἐξ ὀλοκλήρου εἶναι ἱκανοποιημένη ἐκ τῆς διορατικότητός μου;

Ἡ μίςς Λίλιαν «ἡ μικρά μου φίλη Λίλιαν» καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρία Νότερστωφ μ' ἐνδιαφέρει πραγματικῶς καὶ περισσότερον μᾶλλον ἀφόσον προέβλεπον· πρὸς χάριν της σκέπτομαι νὰ μὴ ἐγκαταλείπω τὸ Vevey. Μ' ἐνδιαφέρει, ἐπειδὴ, μ' ὅλην τὴν νεότητά της, κατέχει ἤδη, ἐν τῇ μικρᾷ της σφαίρᾳ, προσωπικότητα ἰδίαν καταπληκτικὴν· δὲν εἶναι καθόλου χυμὴν εἰς τὸν αὐτὸν τύπον με τ' ἄλλα κοράσια τῆς τάξεώς της· καὶ τοῦτο προέρχεται ἐξ ἁπάντος ἐπειδὴ ἐμεγάλωσεν μεμονωμένη ἐξ αὐτομάτου ἀναπτύξεως τῆς φύσεώς της ἥτις εἶναι μοναδικῶς πλουσία· τὸ βεβαιώνομαι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθόσον τὴν γνωρίζω περισσότερον, καὶ συνδιαλεγόμεθα ὁμοῦ ἐπὶ μακρότερον καὶ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ ἐσώτερα τῆς σκέψεώς ἂν καὶ ἐκτάκτως ζηλοτυπεῖ τὰ μυστήριά της πρὸς πείσμα τῆς μεγάλης της ἐλευθεριότητος. Ἡ κ. De Crouville, εἰς τὴν ὁποίαν ὠμίλουν περὶ αὐτῆς, μοῦ εἶπεν ὅτι ἀνετράφη μεμονωμένως, καὶ ὅτι ἡ λαίδυ Evans φοβούμενη πᾶσαν κοσμικὴν σχέσιν, ἔζη πάντοτε ἐκτὸς μνηῶν τινων, ποὺ ἐταξίδευαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ ἐν Kilworth.

Εἶναι τοῦτο ἄρα γὰρ ἀποτέλεσμα τῆς μυστηριώδους φροντίδος ἐκείνης. τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξεχάσῃ καὶ περὶ τῆς ὁποίας δὲν μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξετάσω διόλου, ἔστω καὶ τὴν Καν de Grouville;

Συμπεραίνω ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς μαθητικῆς της ἡλικίας ἡ μίςς Λίλιαν εἶχεν συλλογὴν ἀφθονοῦ διαφορωτάτων παιδαγωγῶν καὶ καθηγητῶν διότι περὶ πάντων εἶναι ἐνήμερος· ἀλλ' ἀπ' ὅλην τὴν πνευματικὴν τροφὴν ἡ ὁποία τόσον ἀφειδῶς τῆς εἶχεν ἐπιδαψιλευθῇ, δὲν παρέλαβεν παρ' ὅ,τι προσεῖλκυε τὴν φλογερὰν καὶ θερμὴν ψυχὴν της. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσχηματίσε ἐπὶ πολλῶν φιλολογικῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων γνώμας ἰδικάς της, εὐθυκρισίας καταπληκτικῆς, πρωτοτύπου καὶ εἰλικρινεῖς.

Δισθάνεται πᾶν ὅ,τι σκέπτεται καὶ λέγει μὲ μίαν ἔντασιν καὶ διαύγειαν αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν διὰ τὸ τετραγαγμένον πνεῦμά μου. Ὅ,τι θαυμάζει τὸ θαυμάζει βαθείως καὶ μετὰ πάθους, μὲ πᾶσαν εἰλικρίνειαν.

Τὸ αὐστηρᾶς κανονικότητος διάγραμμα τῶν καστανῶν τῆς φρυδιῶν, τῶν γελαστῶν τῆς χειλέων, τοῦ λεπτοκαμωμένου πηγουνοῦ τῆς, δέν με γελᾷ καθόλου· μαρτυρεῖ λανθάνουσαν ἐνεργητικότητα ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἦτον ἱκανὴ νὰ θυσιάσθῃ χάριν καθήκοντος, καλῶς ἐννοουμένου. Εἰμποροῦσε βεβαίως ν' ἀπκτιθῇ καμμιὰ φορά, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ζωηρᾶς τῆς φύσεως ἀλλὰ θὰ τὸ ἔκαμνεν ἀδύλως, πάρα πολὺ εἰλικρινῆς ὥστε νὰ μὴν ἀποκρύψῃ τὴν πλάνην ἂν ἐτύχαινε νὰ τὴν ἐννοήσῃ κ' ἡ ἰδίᾳ.

Ἄλλ' ἡ ἀληθὲς τῆς πρωτοτυπίας ἔγκειται εἰς τὴν παντελεῖ ἔλλειψιν φυλαρεσκείας παρ' αὐτῇ, ἥτις προέρχεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς εἰλικρινείας καὶ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἀντίληψιν ποὺ ἔχει σχηματίζει περὶ τῆς γυναικείας ἀξιοπρεπείας· εἶχεν ἐγερθῇ σπουδαία συζήτησις περὶ τοῦ ζητήματος ἀκριβῶς τούτου τῆς φυλαρεσκείας, χθές, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Five o' clock τῆς λα δὲ Evans· ἡ μίς Enid καὶ αἱ νεαραὶ συμπατριώτισσαί τῆς, ὅσαι ἦσαν παροῦσαι, ὑπεστήριζον ἐπιμόνως καὶ μετὰ παραδόξου εἰλικρινείας τὸ ὑπερβολικὸν φλιρτάρισμα· καὶ διὰ τὴν αὐτὴν τὸ δίκαιον ἡ μίς Enid ἐφαρμόζει πληρέστατα καὶ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἀρχῆς τῆς: τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ ἀρσενικὸς πληθυσμὸς τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπ' ἐναντίας ἡ μίς Αἰλιαν ἐξανίσταται κατὰ τῶν λῖαν... ἐλευθερίων ἀρχῶν τῆς φίλης τῆς· καὶ μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο μικράς, κομμένας φράσεις πλήρεις ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως ἐναντίον ὅλων τῶν στριφογυρισμάτων τῆς γυναικείας ματαιότητος. Τί θὰ ἔλεγεν ἂν τὴν ἤκουαν, ἡ Κκ Δεδιάν, καὶ τόσες ἄλλες;

(ἔπεται συνέχεια).

→ ❧ ΤΟ ΦΤΕΡΝΙΣΜΑ ❧ ←

Ὅταν φτερνίζεται κανεὶς τοῦ λέρε: Σὲ θυμᾶται!

Κ' ἐκεῖνος ποὺ φτερνίζεται ἀπόκρυφα πλανᾶται

Κ' εἰς ὄνειρα βυθίζεται....

Θαρρεῖ πῶς τὴν ἀγάπην του κρατεῖ στήν· ἀγκαλιά του

Καὶ χαίρει ὁ ταλαίπωρος καὶ τρέμει ἡ καρδιά του

Καὶ... καὶ ξαναφτερνίζεται.

Ὅταν κ' ἐγὼ συχνὰ-συχνὰ φτερνίζωμαι σὰν ὄλοι

Θαρρεῖς πῶς τὸ κεφάλι μου τὸ παίρνουν οἱ διαβόλοι

Καὶ λὲς μοῦ κόβεται ἡ προή....

Ἄχ! ἡ καρδιά μου 'ς ὄνειρα ἀλλόκοτα πλανᾶται

Γιατὶ τὸ ξεύρω, παρευθὺς ἐκείνη μὲ θυμᾶται,

Ἐκείνη — ἡ καταροή!

Ἀθῆναι.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.